

Το μεγαλύτερο και παλαιότερο ορυχείο χρωμίου στην Αλβανία βρίσκεται στην πόλη Μπουλκίζα, 45 χιλιόμετρα ανατολικά των Τιράνων. Εκεί εργάζονται πάνω από 600 εργάτες σε ένα ορυχείο που από το 1948 ως τη δεκαετία του '90 ήταν κρατικό και αργότερα ιδιωτικοποιήθηκε περνώντας από πολλά χέρια (καναδικά, ρωσικά κι αυστριακά) για να καταλήξει από το 2013 στα χέρια του πλουσιότερου ολιγάρχη της Αλβανίας, Σαμίρ Μάνε.

Το γεγονός ότι στην Μπουλκίζα υπάρχει ένα απ' τα μεγαλύτερα κοιτάσματα χρωμίου στον

κόσμο δε σημαίνει τίποτα για τις εργασιακές συνθήκες του κόσμου που εργάζεται εκεί. Έτσι, το ιστορικό αγώνων είναι μακρύ. Το 2011, οι μεταλλωρύχοι στην Μπουλκίζα πραγματοποίησαν 27-ήμερη απεργία, ταμπουρώθηκαν εντός του ορυχείου και μπλόκαραν την παραγωγή ζητώντας αύξηση 40% στα μεροκάματα πείνας που λάμβαναν. Χρειάστηκε η επέμβαση 300 αστυνομικών για να δηλώσει ο τότε ιδιοκτήτης χαρούμενος “για την επιστροφή στην κανονικότητα”. Αλλά και όταν πέρασε το ορυχείο σε αλβανικά χέρια, η κατάσταση δε βελτιώθηκε. Έτσι, το 2017, σε ατύχημα που έγινε στο ορυχείο έχασαν τη ζωή τους τρεις μεταλλωρύχοι.

Πρόσφατα, οι εργάτες στη Μπουλκίζα ίδρυσαν σωματείο με σαφή στόχο να διεκδικήσουν καλύτερες συνθήκες εργασίας. Όμως μία εβδομάδα αφότου το σωματείο τους αναγνωρίστηκε από τα δικαστήρια, η διοίκηση της επιχείρησης απέλυσε τον πρόεδρό του προφασιζόμενη μειωμένη παραγωγικότητα κατά τους καλοκαιρινούς μήνες, πράγμα για το οποίο δεν είχε κάνει καμία νύξη τότε. Είναι ξεκάθαρο πως πρόκειται για τρομοκρατική και παράνομη απόλυση με στόχο να φοβηθούν οι εργάτες και να απαγορευτεί ντε φάκτο ο συνδικαλισμός στο ορυχείο.

Απέναντι στον εκβιασμό της εργοδοσίας, οι εργάτες του ορυχείου πραγματοποίησαν συγκέντρωση χθες έξω από τις εγκαταστάσεις του ζητώντας την άμεση επαναπρόσληψη του προέδρου του σωματείου τους. Ήδη η εργοδοσία έχει ενεργοποιήσει τον μηχανισμό της στα social media για να δυσφημίσει τον αγώνα των εργατών.

Το γενικότερο θέμα που προκύπτει είναι ότι σε πολλές περιπτώσεις ενώ ο συνδικαλισμός θεωρείται νόμιμος, η ίδρυση σωματείων αντιμετωπίζεται εκδικητικά από την εργοδοσία. Και ως προς αυτό διαπιστώνουμε καθημερινά ότι όσο οι εργαζόμενοι κάνουν κοινές προσπάθειες βελτίωσης των συνθηκών εργασίας τους σε όλες τις χώρες των Βαλκανίων τόσο οι εργοδότες τους αντιμετωπίζουν εκδικητικά εξίσου σε όλες τις χώρες των Βαλκανίων.

Πηγή: [Our Balkans - Τα δικά μας Βαλκάνια](#)